

ISSN 2585-9552

SPOJENECTVO S MÁRIOU

Číslo 18 december 2021 IV. ročník

MILOSRDENSTVO A CHARITA

Drahí priatelia,

ani sme sa nenazdali a prežili sme ďalší kalendárny rok, 2021, ktorý sa už blíži ku svojmu koncu. Máme pred sebou adventný čas radosti a príprav na slávenie vianočných sviatkov, kedy si pripomínáme narodenie nášho Pána Ježiša Krista, ktorý nás natoľko miloval, že on, stelesnený Boh, prijal ľudskú podobu a narodil sa v biednej a chudobnej rodine.

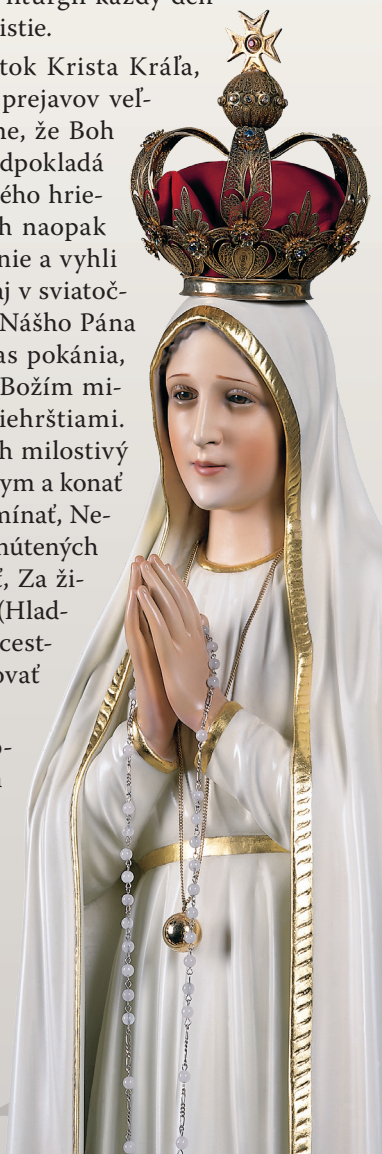
Narodenie nášho Pána Ježiša Krista a najmä jeho obeta na Kríži nám opäť otvorila Nebo. Získali sme nezaslúžene ďalšie z Božích milosrdenstiev. Božie milosrdenstvo víťazí nad našimi hriechmi a pôsobí najmä v sviatosti zmierenia. Naša katolícka Cirkev nám ako starostlivá matka v liturgii každý deň hojne rozdáva pokrm Pánovho slova v podobe Eucharistie.

Dňa 21. novembra 2021 sme si pripomenuli sviatok Krista Kráľa, s ktorým sú spojené plnomocné odpustky, ďalší z prejavov veľkého Božieho milosrdenstva voči nám ľuďom. Vieme, že Boh nikoho nepredurčil k tomu, aby šiel do pekla, to predpokladá dobrovoľné odvrátenie sa od Boha v podobe smrteľného hriechu a v zotrvaní v tomto hriechu až do konca. Boh naopak chce, aby sme nezhynuli, ale všetci sa dali na pokánie a vyhli sa zatrateniu. Drahí priatelia, pripomínajme si teda aj v sviatočnom a adventnom čase, ktoré vyvrcholí narodením nášho Pána Ježiša Krista, nielen čas radosti a veselosti, ale aj čas pokánia, pretože pokánie je prvým krokom k nezaslúženým Božím milostiam, ktoré nám Milosrdný Boh dáva plnými priehrštiami. A myslíme aj na to, že rovnako ako je Milosrdný Boh milostivý k nám, mali by sme byť milosrdní aj my k našim blízkym a konať skutky duchovného milosrdenstva (Hriešnikov napomínať, Nevedomých vyučovať, Pochybujúcim dobre radiť, Zarmútených tešiť, Krivdu trpezlivo znášať, Ublížujúcim odpúšťať, Za živých a mŕtvych sa modliť) a telesného milosrdenstva (Hladných kŕmiť, Smädných napájať, Nahých odievať, Pocestných sa ujať, Väzňov vykupovať, Chorých navštevovať a Mŕtvych pochovávať).

Na záver mi dovoľte popriať Vám veľa Božieho požehnania, zdravia, príjemného prežitia vianočných sviatkov v kruhu Vašich blízkych a všetko najlepšie, veľa Božej milosti v novom roku 2022.

V Ježišovi a Márii

šéfredaktor

OBSAH

Hlavná téma

Fenomén kresťanského milosrdenstva	4
Láska a Milosrdenstvo	6
Svätý Martin – za jeho milosrdenstvo a charitu sa mu zjavil Kristus s anjeli	9

Rozhovor

Celý život som dôveroval Bohu a nezanedbával som modlitbu	12
---	----

Vzory Cirkvi

Sv. Vincent de Paul – kresťanský vzor milosrdenstva, charity a láskavosti	14
---	----

Duchovné čítanie

Jezuliatko majstra Bartolliho	16
---	----

Slovo kňaza

Poslušnosť rozumu a vôle pred Bohom	22
---	----

Pokladnica viery . . . . .

	24
--	----

Fatimský apoštolát:

Mária je tiež moja Matka	26
------------------------------------	----

Listy od priateľov . . . . .

	28
--	----

Prečo Matka Božia plače? . . . . .

	30
--	----

Mariánske strany:

Trenčianska Závada	32
------------------------------	----

Obálka

Jan Jiří Heinsch:
Sv. Mikuláš
udeľuje almužny

Láska a Milosrdenstvo

Hovoriť dnes o láske je veľmi ťažké, pretože moderná kultúra prevzala podobu lásky, ktorá je značne egoistická. Druhého mám podľa svetáckeho pohľadu rád vtedy, keď...» **str. 6**

Celý život som dôveroval Bohu a nezanedbával som modlitbu

Pomaly sa blíži koniec kalendárneho roku 2021 a máme pred sebou Vianočné sviatky, kedy kňazi celebrujú tri sväté omše, ktorým sa pripisuje symbolika trojitého zrodenia Ježiša Krista: od večnosti...» **str. 12**

Jezuliatko majstra Bartolliho

Nad cestou, práve tam, kde sa spájajú dve rieky, stojí nevelký okrúhly vršok. Podľa šedivobieleho vápenca, ktorý vykukuje z miest, ktoré nie sú zastavané domami, dostal meno a mestečko tiež sa podla... » **str. 16**

SPOJENECTVO S MÁRIOU

ŠÉFREDAKTOR
Matej Gavlák

ČLENOVIA REDAKCIE
Branislav Michalka, Mikuláš Hučko, Branislav Krasnovský, Milan Paulus

GRAFIKA
Martin Matušák

VYDAVATEĽ A DISTRIBÚTOR
Nadácia Slovakia Christiana
IČO: 50468332

ADRESA REDAKCIE
Palackého 4, 811 02 Bratislava
tel.: 02 / 222 000 63 (po-pia 8.30-16.00 hod.)
e-mail: redakcia@spojenectvosmariou.sk
webová stránka: www.slovakiachristiana.sk

Náklad: 15 000 kusov
Registrácia na Ministerstve kultúry SR pod číslom 5682/18
ISSN: 2585-9552
Vychádza dvojmesačne. 6/2021 Nepredajné.

FENOMÉN KREŠŤANSKÉHO MILOSRDENSTVA

Ked sa pozrieme na pohanský antický svet, badáme nedostatok milosrdenstva, citov, srdca. Stretávame sa s prejavmi pohrdania človekom, výsmechom z chudobných, znechutením voči nešťastným a doslova s krutosťou. Beda porazeným, dlžníkom, otrokom, beda chudobným, starým ľuďom a deťom, sláva a uznanie patria len silným, mladým a bohatým.

Porazení sa v minulosti stávali otrokmi, v Rímskej ríši ich zabíjali v amfiteátroch, aby rozveselili krvilačný dav. Otroka bolo možné v starovekom Ríme zabiť aj z rozmaru, chudobných považovali za ohavnosť a choré deti v starovekej Sparte hádzali zo skál. A nikoho to v pohanstve neurážalo, nazývali to prejavmi múdrosti a opatrného prístupu. Tieto javy nehodnotili negatívne ani takí významní grécki a rímski filozofi, akými boli napríklad Platón, Cicero, Cato či Seneca. Dokonca múdri filozofi tvrdili, že milosrdenstvo je prejavom hlúposti a treba sa zaň hanbiť. Až keď sa Syn Boží, Ježiš Kristus stal človekom a ozná-

mil, že všetci sme bratmi a sestrami, pretože sme deťmi Nebeského Otca a sám sa stal chudobným, tak celá kliatba pohanského sveta sa zosypala. Nebo pokrylo svojím ochranným plášťom všetkých ľudí, najmä nešťastných a chudobných. Odvtedy už chudobní nie sú na periférii záujmu, vďaka kresťanstvu sa stali plnohodnotnými bytosťami. A bohatí, ktorí to so svojou vierou mysleli v antickom svete vážne, sa dokonca vzdávali časti svojho bohatstva a prestali sa hanbiť za pomoc iným, prípadne sa dobrovoľne stávali chudobnými v rámci kresťanských spoločenstiev. Už v apoštolských časoch prví kresťania odovzdávali svoj

majetok kresťanskému spoločenstvu a postupne, ako sa kresťanstvo šírilo, tak prestalo byť výnimočným javom. V kresťanskom svete vedľa seba sedeli bývalí rímski patricijovia a prepustení otroci, ktorí vzájomne pomáhali biednym žobrákom a šírili vieru v Ježiša Krista vo svete.

Aká veľká je sila kresťanstva. Daň lásky pomáhajúca chudobným, kŕmiaca hladných, chrániaca siroty či starých ľudí, pomáhajúca odsúdeným. Táto láska rástla a silnela aj počas veľkých súžení, ktoré napríklad v podobe moru prinášali smrť obyvateľom miest a dedín. A počas morových epidémií to boli práve kresťania, ktorí svojím prístupom šokovali pohanov. Kresťania sa totiž neukrývali

vo svojich domoch, spoločne slávil sväté omše, pomáhali bez rozdielu všetkým nakazeným, vrátane pohanov a to napriek tomu, že choroba ohrozovala a zabíjala aj ich. Kresťania sa stávali pre pohanov prinajmenšom morálnym príkladom hodným nasledovania.

Akonáhle sa Kristova viera stala súčasťou života spoločnosti, na spoločnosť sa vylialo obrovské množstvo milosrdenstva, ktoré lámalo všetky bariéry egoizmu a nenávisť. Pre ľudí, ktorí majú vo svojom srdci Kristovo učenie, opatrované a chránené svätou Cirkvou, niet prekážky, ktorú by s Božou pomocou nezdolali.

bl. Jozef Sebastián Pelčar

POŠLITE NÁM SVĚDECTVO!

*Modlíte sa Korunku k Božiemu milosrdenstvu?
Máte vo svojej domácnosti obraz milosrdného Pána Ježiša?
Poznáte Denníček sv. sestry Faustíny?
Zmenila táto pobožnosť a úcta život Vám alebo Vaším
blízkym?*

Prosím, napíšte nám svoje svedectvá, ktoré použijeme pri príprave novej knihy o úcte k Božiemu milosrdenstvu!

Svedectvo nám môžete zaslať poštou na adresu:

*Nadácia Slovakia Christiana
Palackého 4
811 02 Bratislava*

alebo emailom na:

redakcia@spojenectvosmariou.sk

Zanechajte, prosím, svoj telefonický kontakt - autorov vybraných textov budeme kontaktovať tiež ich odmeníme!

LÁSKA A MILOSRDENSTVO

Hovoríť dnes o láske je veľmi ťažké, pretože moderná kultúra prevzala podobu lásky, ktorá je značne egoistická. Druhého mám podľa svetáckeho pohľadu rád vtedy, keď podporujem, čo sa jemu páči, čo mu vyhovuje a čo vyznáva a najmä vtedy, keď takéto počínanie aktívne schvaľujem a nekladím nijakú prekážku. Pritom svet dnes nerozlišuje, či ide o vec morálne dobrú alebo zlú.

Božský Spasiteľ Ježiš Kristus nás dnes učí, čo znamená milovať skutočnou a opravdivou láskou. V prvom rade hovorí: *„Ako mňa miluje Otec, tak ja milujem vás.“* Kristus odhaľuje nestvorenú Lásku, ktorou je Boh sám. Najsvätejšia Trojica je Láskou a miluje nás, svoje stvorenia. Aj sv. apoštol Ján píše: *„Boh je láska.“* Zvlášť tretia Božská osoba, Duch Svätý, je nazývaný Láskou, ktorú On sám daruje človeku, ako píše sv. Pavol: *„Božia láska k nám je rozliata v našich srdciach skrze Ducha Svätého.“*

Skutočná láska sa teda v prvom rade meria svojim vzťahom k Bohu. Nestojí na ľudských schopnostiach, lež k nám zostupuje od Boha. Kristus potom žiada: *„Zostaňte v mojej láske.“*

Predpokladom „zostať“ v jeho láske je to, že túto lásku sme dostali. Boh nám dáva nadprirodzenú čnosť lásky, ktorú vlieva do našich srdc pri sv. krste. Takto kresťan žije vo vyššom poriadku lásky, do ktorého bol pozdvihnutý. Nežije svetácky, teda telesne: *„a skutky tela sú zjavné: je to smilstvo, nečistota, chlipnosť, modloslužba, čary, nepriateľstvá, sváry, žiarlivosť, hnevy, zvady, rozbroje, rozkoly, závisť, opilstvo, hýrenie a im podobné,“* hovorí sv. Pavol. Láska totiž kresťana zameriava na Boha, preto s týmto všetkým zápasí.

Všimnime si, že s hriechom zápasíme preto, lebo milujeme Pána Ježiša. Nie hriech je dôvodom nášho zápasu, ale Kristus. Láska nás preto vedie k tomu, aby sme prekonávali strach. Jediné, čoho sa máme báť, je to, aby sme sa neznepáčili milovanému a nestratili jeho milosť z našej duše. Preto sa píše, že láska je silnejšia ako smrť. To nám ukazuje náš Pán, ktorý za nás z lásky zomiera, čím našu vlastnú smrť poľahčuje a premieňa. Kresťan, ktorý miluje Pána Ježiša, sa preto napokon nebojí ani smrti.

Sv. Alfonz Liguori píše: *„Jediným naším úsilím má byť osvojiť si lásku k Ježišovi.“* Návod k tomu nám dáva sám Kristus: *„Ak budete zachovávať moje prikázania, ostanete v mojej láske.“* Čnosť lásky, ktorú sme dostali v krste nás totiž vedie k tomu, aby sme zostávali v Bohu, aby sme sa mu v ničom neznepáčili. Jeho príkazy teda nie sú len uložené povinnosti. Sú prejavom života tohto, ktorý miluje Boha. Láska z nich robí *„sladké bremeno a príjemné jarmo“*.

Sv. Ján Zlatoústý píše: *„Keď sa Božia láska zmocní duše, vzbudí v nej mocnú túžbu pracovať pre milovanú bytosť a to túžbu tak mocnú, že premnohé a namáhavé skutky (...) pokladá za nič.“* A sv. František Saleský dodáva: *„Bez lásky sú všetky ostatné čnosti ako*

hŕba kamenia. Ale ak nemáme dokonalú lásku, je to naša vina, pretože sme sa nerozhodli celkom sa darovať Bohu.“

Božskú čnosť lásky v nás paralyzuje ťažký hriech, zvlášť hriech pýchy. Pýcha je podkladom všetkých hriechov. Čo je to pýcha? Je to nepravda o sebe, ktorou sa človek považuje alebo za lepšieho, ako v skutočnosti je, alebo sa podceňuje a ľutuje sa a preto odmieta zápasiť tam, kde to je jeho povinnosť. Aby sme teda mohli milovať Pána Boha, čnosť lásky v nás odstraňuje všetky nedokonalosti, falošné lásky, zamilovanosť do stvorení a materiálnych vecí. Jedine tak duša dosiahne slobodu a zamiluje si Boha nadovšetko. Láska Kristova, ktorú nám dnes Pán prikazuje, má šesť účinkov. Prvé sú vnútorné účinky: radosť, pokoj a milosrdenstvo. Druhými sú vonkajšie: dobročinnosť, almužna a bratské napomenutie.

RADOSŤ

Duša, ktorá miluje, sa raduje „v Pánovi“. Snaží sa hľadať na dobro, nie na nepravosť. Preto žije v radosťi a nie v smútku, či ustavičnom šomraní. Radosť sa z takejto duše šíri a druhí s takým človekom radi strávia čas. Je to radosť nadprirodzená, nie povrchná.

POKOJ

Je založený na pravde. Duša žije pravdivo pred Bohom, nezakrýva hriechy, neuteká pred duchovným poznaním seba. Preto ju nič nemôže prekvapiť. Miluje pravdu Kristovu. Nepokoj v duši je spôsobený nepoznaním seba, hriechom či zažitou nerestou alebo pýchou. Človek, v ktorom panuje pokoj,

dokáže žiť s druhými, prípadné rozdiely v názoroch nespôsobujú v duši nenávisť a nepriateľstvo, pretože podstatným je život v Kristovi. Človek pokoja s radosťou koná pokánie, ak spácha hriech, ak zlyhá voči blížnemu, vie poprosiť o odpustenie a sám rád odpúšťa.

MILOSRDENSTVO

Je to zjednotenie srdca s tým, kto trpí a účinná pomoc v utrpení fyzickým či duchovnom. Milosrdenstvo dáva viac, ako si podľa spravodlivosti človek zasluhuje. Nedáva presne, dáva nadmieru, a to bez nároku na odmenu.

DOBROČINNOSŤ

Je to konanie dobra pre svojho blížneho z lásky k Pánu Bohu. Dobročinnosť sa koná z veľkodušnosti, nie z nariadenia. Deje sa najprv na rovine modlitby a spásy duše, potom na rovine konkrétnej pomoci. Dobročinnosť je riadená rozvážnosťou, nie bezhlavosťou a zbrklosťou. Konanie dobra sme povinní najmä voči tým, ktorí sú nám najbližšie: naša rodina, duchovná rodina (kňazi, členovia našej farnosti) a napokon ostatní.

ALMUŽNA

Je to darovanie konkrétneho dobra tomu, kto ho nevyhnutne potrebuje,

Milosrdenstvo a charita

a to z lásky k Bohu. Primárne sa hovorí o hmotných veciach, no nejde len o ne. Niekedy je treba dať duchovnú almužnu: radu, usmernenie, poučenie, odpustenie, svoj čas, úsmev, súcit pri utrpení. Hmotná almužna sa poskytuje tým, ktorých život je bez nej ohrozený.

BRATSKÉ NAPOMENUTIE

Ide o úkon lásky, kedy použitím vhodných slov a gest sleduje osoba dobro druhého, ktorého chce odvrátiť od hriechu a zla a priviesť ho k čnosti a dobru. Kto miluje, nebojí sa taktne a s láskou poukázať na hriech a zlo, ktoré koná blížny, pretože sleduje

jeho skutočné dobro – spásu duše. Ak sa nežije v pravde vo vzájomných vzťahoch, a to aj v Cirkvi, prevažuje falošnosť, povrchnosť, pokrytectvo či neláska.

Pravú lásku v nás Kristus rozmnožuje svojím telom a krvou. Sv. omša je totiž najvyšším vyjadrením lásky, kedy sa sám Pán obetuje za nás. Vyprosujme si dnes, pri sv. prijímaní odvahy milovať, ako nás miloval Pán.

Panna Mária, matka opravdivej lásky, nauč nás milovať, aj keď to bude znamenať niesť kríž a podstupovať každodenné utrpenie.

vdp. Radovan Rajčák

NAŠA PATRÓNKA SEDEMBOLESTNÁ

Objednať: (+421) 02 / 222 000 63

(po-pia 8.30-16.00 hod.)

SVÄTÝ MARTIN

– *za jeho milosrdenstvo a charitu
sa mu zjavil Kristus s anjelmi*

Svätý Martin narodil sa roku 316 v meste Sabarii (dnes Szombathely, v Maďarsku) v Panónii, v Rímskej ríši. Keď bol ešte v útlohu, dostal sa so svojimi rodičmi do Padovy, talianskeho mesta, kde bol jeho otec plukovníkom v rímskom vojsku. Hoci jeho rodičia boli pohania, predsa sa starali všemožne o riadne vychovanie svojho syna.

Viedli ho k dobrému, prihliadali starostlivo, aby ho zlé príklady roztopašných vojakov nepokazili. Omnoho viac, ako oko rodičov, však bdela nad nevinným a všetkej čnosti žiadostivým chlapcom Božia Prozreteľnosť. Martin totiž raz počul rozprávať o vynikajúcich čnostiach kresťanov, a bol tým tak dojatý, že veľmi zatúžil po kresťanskej viere. Detinská zvedavosť hnala ho, keď mal 10 rokov, votrieť sa do zhromaždenia kresťanov. Vrucná nábožnosť, ktorú tam uzel, bratská láska a svornosť, ktorá sa javila v ich správaní, mu veľmi zaimponovali. Tak začal chodiť do zboru kresťanov bez otcovho vedomia. Nakoniec poprosil, aby ho zapísali do počtu tých, ktorí sa pripravovali na svätý krst. Nato chodil dva roky čo najusilovnejšie na kresťanské vyučovanie.

Vznešenosť kresťanského náboženstva prenikla ho natoľko, že sa chcel odobrať niekam na púšť, aby slúžil Bohu bez prekážky. Keď mu to však duchovní učitelia pre jeho mladý vek nedovolili, zostal až do 15. roku svojho pri otcovi, ktorý ho potom, nič nedba-

júc na jeho nechúť, dal za vojaka. Mladého Martina odvelili do Galie (dnešné Francúzsko) a vykázali mu službu v jednom jazdeckom pluku.

Mladý a zároveň bohabojný vojak viedol uprostred vojska život pobožný a dokonalý. Bol ku každému vládny, láskavý, v službe svedomitý, a pritom veľmi ponížený a trezlivý. Žil mierne a hľadel usporiť tolko zo svojej služby, aby sa mohol deliť s chudobnými.

V tom čase udial sa známy príbeh. Za krutej zimy išiel Martin s niekoľkými druhmi do mesta Amiens. Pri mestskej bráne stretli sa s polonahým žobrákom. Nikto z jazdcov si ho nevšimol. Avšak Martinovi bolo úbohého ľúto; keďže nemal práve, čím by ho obdaroval, rozsekol svoj plášť mečom, jednu polovicu daroval žobrákovi a druhou polovicou priodial seba. Niektorí z druhov robili si z tohto dobročinného skutku posmešky; ale v nasledujúcej noci ukázal sa mladému vojakovi Kristus Pán, odetý do polovice plášťa, ktorý dal Martin žobrákovi, a povedal sprevádzajúcim ho anjelom: „Martin, súc ešte len katechumenom,

príodial ma týmto rúchom!“ Toto zjavenie naplnilo svätca takou horlivosťou za Božiu česť, že hneď na druhý deň sa dal pokrstiť. Po dvoch rokoch, keď čas služby mu vypršal, rozlúčil sa s vojenským stavom. Nato odobral sa bezodkladne do mesta Poitiers k sv. biskupovi Hilariovi, o ktorom sa šírila dobrý chýr, a žiadal ho snaživo, aby sa ujal jeho duše a priviedol ho k dokonalosti. Sv. Hilarius prijal ho veľmi láskavo, a keď sa presvedčil o jeho chválitebných čnostiach a výborných schopnostiach, vysvätil ho za kňaza.

Od toho času neustal sv. Martin pracovať na svojom zdokonaľovaní. K sebe bol prísny, k iným však tichý a zhovievavý. Boli to najmä tri čnosti, ktoré ho ozdobovali a nakláňali mu srdce každého; a to hlboká poníženosť, vrúcna pobožnosť a neúnavná horlivosť za spásu ľudských duší. Keďže viedol pritom bezúhonný život, získal si onedlho všeobecnú dôveru. Tak sa stalo, že keď sa uprázdnilo biskupstvo v Tours, zvolený bol sv. Martin na žiadosť duchovenstva a tamojšieho ľudu jednohlasne za biskupa.

Ani v tejto vznešenej dôstojnosti nezmenil náš svätec svoj predošlý prísny

život. Hneď, ako prišiel do Tours, za príchod si vyvolil len akúsi izbičku pri kostole. Keďže ho tam ľudia vyrušovali z pobožnosti mnohými návštevami, odobral sa na iné, od mesta asi na hodinu vzdialené miesto. Za ním odobrali sa tam mnohí, ktorým išlo o spásu duše. Čoskoro bolo okolo neho do 80 učeníkov, ktorí sa ním dali viesť. Svätý biskup žil v tomto úkryte v najväčšej chudobe a prísnosti. Napomínal svojich zverencov nielen slovom, ale predovšetkým svojím príkladom, aby pohrdali svetom, jeho majetkami, rozkošami a oddali sa celkom Kristovi Pánovi, zachovávajúc verne jeho zákon. Len otcovská starostlivosť o svoje ovečky nútila svätého biskupa, že z času na čas opúšťal svoju skrýš. Ktože môže spočítať všetky práce a obťažnosti, ktorým podrobil sa sv. Martin pre Božiu česť a pre spásu svojho stáda? Krížom-krážom prechádzal svoje biskupstvo a hlásal božie slovo s apoštolskou horlivosťou. A aké krásne ovocie prinášali jeho dôrazné

kázne! Tam bolo vidieť celé zástupy pohanov, ktorí zriekali sa modloslužby, rúcali modly a svoje posvätné háje a prosili o svätý krst. Ta prichádzali zvedení bludári, ľutovali svoju zaslepenosť a zmierovali sa s pravou Cirkvou. Všade usiloval sa vynikajúci Boží služobník zvelebiť kresťanské mravy, vyhubiť kúkoľ rozličných nerestí, uviesť a utužiť bohumilý život. Avšak jeho svätá horlivosť neobmedzovala sa len na jeho biskupstvo. Ničil pohanstvo a bludárstvo po celej Galskej provincii. Kam prišiel, zakladal kostoly a školy, aby sa viera Kristova všade rozširovala. Tak usilovne pracoval náš svätec na rozmnožení cti a slávy Božej a na spásu svojich blízkych mnoho rokov.

Keď mal 86 rokov, zjavil mu Boh, že onedlho nastane koniec jeho života. Zvolal svojich učeníkov a riekol im: „Dietky, opustím vás!“ Tí však dali sa do hlasitého plaču, a volali ako jednými ústami: „Otče, prečo nás opúšťaš? A komu nás zveríš? Hľa,

draví vlci vpadnú do tvojho stáda, a kto nás uchová od ich zubov, keď nebude medzi nami pastiera? Vieme zaiste, že tvoja duša túži za Kristom, avšak tvoja odmena ťa neminie, hoc sa i máličko odloží.“ Týmito srdečnými slovami pohnutý pozdvihol svätec ruky a zrak k nebu a zavzdychol: „*Pane, ak som ešte potrebný tvojmu ľudu, neštítim sa práce, nech sa stane tvoja vôľa!*“

A zasa prosili ho učeníci, aby neležal umierajúc neustále na chrbte, ale časom, aby sa obrátil i na bok. Avšak on neprivilil k tomu a povedal: „*Bratia, nebráňte mi! Nech sa dívam radšej na nebo ako na zem, aby môj duch, ktorý je už na ceste k Bohu, neodchýlil sa od pravej cesty k nemu.*“ Zrazu zazrel pri sebe diabla. Riekol mu: „*Čo tu postávaš, divá beštia! Biedny, ty nič so mnou nemáš! Lono Abrahámovo ma prijme!*“ Nato začal napredovať k smrti, dych sa mu krátil a chvíľka, keď svätec mal sa spojiť s Bohom naveky, sa priblížila. S dohora upretým zrakom, vypustil dušu 11. novembra roku 402. Anjeli medzi chválospevmi zanesli ju do neba. Nech príklad sv. Martina povzbudzuje neustále i nás rozširovať tu na zemi česť a chválu Božiu a horliť za spásu svoju a svojich blízkych. Tak nebudeme sa báť útokov diabla a odídeme odtiaľto na večnosť bez strachu a pokojne.

Stanislav Kianička

Článok vyšiel pôvodne v časopise Kráľovná sv. ruženca 11/1936, do el. podoby bol spracovaný Dominikánskou knižnicou, pre zverejnenie na stránkach Spojenectva s Máriou bol čiastočne upravený do súčasného slovenského jazyka redakciou.

CELÝ ŽIVOT SOM DÔVEROVAL BOHU A NEZANEDBÁVAL SOM MODLITBU

Pomaly sa blíži koniec kalendárneho roku 2021 a máme pred sebou Vianočné sviatky, kedy kňazi celebrujú tri sväté omše, ktorým sa pripisuje symbolika trojitého zrodenia Ježiša Krista: od večnosti v hĺbke Nebeského Otca, telesne a v čase z Panny Márie v Betleheme a duchovne v našich srdciach. V tomto čísle by sme Vás radi zoznámili s Fatimskými Apoštolmi, vzácnymi a silne veriacimi manželmi Michalom a Máriou Glogovskými z obce Kladzany (Nižný Hrabovec).

Pán Glogovský, patríte k aktívnym veriacim, ktorí úzko spolupracujú s našou Nadáciou Slovakia Christiana. Za čo vďačíte viere a modlitbe a čo Vám dávajú vo Vašom živote?

Viera mi dáva všetko, bez viery by som bol ničím. Pochádzam zo silne veriacej gréckokatolíckej rodiny a celý život som sa modlil k Pánu Bohu, dôveroval mu a aj s manželkou sme sa riadili Božími zásadami. Veriaci človek nikdy nie je sám, vždy sa môže spoľahnúť na Božiu pomoc a lásku. Ľudia, ktorí neveria v Boha a neobracajú sa na neho s dôverou, sami seba ochudobňujú a vystavujú riziku.

Už niekoľko rokov ste aktívnym Fatimským Apoštolom, žijete plnohodnotným náboženským životom. Neustále sa duchovne vzdelávate a pracujete na sebe. Prečo?

Duchovné vzdelávanie považujem za samozrejmosť. Keď milujem Boha,

Nášho Pána Ježiša Krista, Pannu Máriu, Apoštolov i Svätých, je viac ako zrejmé, že sa chcem o nich dozvedieť čo najviac. Mne nestačí chodiť len do kostola, chcem vedieť viac, pretože Pán Boh aj nás bežných veriacich v dnešnej dobe povolal k tomu, aby sme vykonávali apoštolát v jeho mene. A keď mám niekomu hovoriť o Bohu a o jeho učení, musím sa vedieť v danej problematike orientovať.

Odkiaľ čerpáte literatúru pre svoje vzdelávanie?

Rôzne. Už od mladosti si kupujem duchovnú katolícku a gréckokatolícku literatúru. Veľké množstvo literatúry mám aj od Nadácie Slovakia Christiana, vydali ste množstvo podnetnej literatúry, teraz usilovne študujem životopis Pátra Pia, ktorý mám od Vás a rovnako aj Levanduľovú mafiu od prof. Oka, táto kniha obsahuje množstvo zaujímavých informácií.

Spomínali ste, že počas celého svojho života ste sa snažili šíriť Božie slovo medzi ľuďmi a vykonávať apoštolát. Stretli ste sa aj s nejakými neúspechmi a problémami?

V podstate nie. Moja dôvera v Pána Boha je obrovská. Teraz som na dôchodku, ale pracoval som v stavebníctve nielen ako zamestnanec v Hydrostave, ale aj ako živnostník. Viackrát sa mi stalo, že mi nechceli zákazníci zaplatiť plný obnos, ja som sa však vždy s dôverou vložil do Božích rúk a nakoniec všetko dobre dopadlo.

Chodil som ako stavbár takmer po celej strednej Európe, často som bol odlúčený od manželky a detí, čo mi bolo nesmierne ľúto a bolo mi aj veľmi ťažko, rovnako ako manželke doma. Keď som sa však pomodlil a zveril do Božej ochrany, aj to odlúčenie prebiehalo ľahšie. Navyše mnohí zákazníci mi povedali, že som iný ako mnohí stavbári, ktorých počas svojho života stretli. Uviedli, že boli prekvapení mojou svedomitosťou a zodpovednosťou. Pritom na tom nie je nič divné. Ako veriaci, ktorý sa snažil celý život vykonávať apoštolát, som totiž nezastupoval len seba a meno vlastnej firmy, ale zastupoval som v prvom rade ako laik nášho Pána Ježiša Krista

a našu vieru. Zodpovednosť a svedomitosť je v takomto prípade samozrejmosťou. Moja manželka mi bola pritom na mojej ceste vždy oporou.

Pán Glogovský, s Vašou pani manželkou žijete v usporiadanom manželstve už viac ako 43 rokov. Čo by ste chceli odkázať našim čitateľom, ktorí sú podobne ako vy obaja, Fatimskými Apoštolmi a spolupracujú s našou nadáciou?

Nemáme im čo špeciálne odkázať. Sami určite vedia, že žiť podľa Božích prikázaní a v Božej blízkosti sa oplatí. Aj s manželkou veríme, že aj pre nich je modlitba rovnakou súčasťou života ako dýchanie a takisto, že majú v nesmiernej úcte Eucharistiu.

Ja už od roku 2010 vzdávam úctu k Eucharistii vždy tým, že pri Svätom prijímaní si pokľaknem, pretože mi to bolo vnuknuté zhora. Modlitba, Eucharistia a Sviatosť by mali byť alfou a omegou nášho života, aby sme na konci našich dní mohli s radosťou a dôverou predstúpiť pred Božiu tvár a navždy tak ostať v Božej blízkosti.

Zhovárал sa náš redaktor
Branislav Krasnovský

...na konzervatívnej strane internetu

CHRISTIANITAS

✦ TRADÍCIA ✦ OCHRANA RODINY ✦ POLITIKA ✦ KOMENTÁRE ✦ LGBT

CHRISTIANITAS.SK

SV. VINCENT DE PAUL

– kresťanský vzor milosrdenstva, charity a láskavosti

Ked' prichádzame do kostola na svätú omšu, často prichádzame s rôznymi emóciami, ktoré nemôžeme len tak nechať pred chrámom, pretože náš Pán Ježiš Kristus od nás chce, aby sme za ním prichádzali otvorene, ako deti prichádzajú s problémom za svojim rodičom, teda aj so svojimi problémami. Ježišovi Kristovi sa môžeme zveriť so všetkými svojimi problémami i emóciami a môžeme sa spoľahnúť, že nám pomôže tieto naše problémy aj vyriešiť (aj keď sa môže niekedy stať, že riešenie problému je iné, ako sme očakávali a predstavovali si).

S detskou bezhraničnou vierou v Kristovu pomoc pristupoval každodenne k nášmu Pánovi Ježišovi Kristovi aj svätý Vincent de Paul, ktorého srdce bolo plné lásky k blíznym a obrovského súcitu k tým najbezbrannejším a najbiednejším jedincom vo vtedajšej francúzskej spoločnosti.

Svätého Vincenta de Paul formovala láska a súcit. Na rozdiel od tohto svätca sa mnohým z nás môže niekedy stať, že sa nezaujímate o ľudí okolo nás, niekedy sa dokonca stáva, že sa na niektorých hriešnikov okolo nás dívame častokrát, nevedome, s určitým opovrhnutím (častokrát sa takto dívame napríklad na bezdomovcov, alkoholikov, drogovovo závislých a pod.). Práve toto je stav, pri ktorom nás Evanjelium, ktoré obhajuje lásku a predovšetkým lásku voči tým najslabším (nezabúdajme, že veľkí hriešnici sú často vnútorne práve tí najslabší), pozýva k rozhodnému boju. Nie proti hriešnikovi, ale proti hriechu, hriech je však aj súčasťou nás samých a sami voči nemu nie sme imúnni.

Keď cítime voči niekomu pohrdanie a máme tendencie moralizovať (keby nepil, nedrogoval, pracoval, žil slušne, nebol by tam kde je teraz), snažme sa v prvom rade (ak ešte nedokážeme ináč), aby sme svoje negatívne pocity pretavili najprv do súcitu. Je dôležité, aby sme v sebe cítili a nikdy nestratili schopnosť vidieť utrpenie druhých a aby sme sa ho snažili zmieriť. Súcit by sa mal stať prvým krokom aj na našej duchovnej ceste a mal by nás na začiatku našej duchovnej cesty priviesť k zmysluplnej pomoci tým, ktorí to potrebujú.

Svätý Vincent de Paul (1581 – 1660), ktorý celý svoj život obetoval pomoci práve tým najbiednejším a najslabším – aj z morálneho hľadiska (vrátane ťažkých zločincov), vždy hovorieval, že charita je veľmi ťažké bremeno. Nestačí dať peniaze pre potreby tých najbiednejších, dať mincu, polievku a chlieb problém neodstráni, najmä nie u tých, ktorí sú vnútorne najviac zranení. Oveľa dôležitejší je kontakt s vnútorne zranenou osobou, dať jej

na vedomie, že osud takejto osoby nám nie je ľahostajný.

Nezabúdajme, že tou mierou akou dávame, bude dávané aj nám, ak niekto dostal viac talentov, viac sa od neho aj očakáva.

Ako hovorí svätý Vincent de Paul, súcit je prvým krokom na dlhej a trnistej ceste, po ktorej aj my sami kráčame a na konci ktorej častokrát s prekvapením zistíme, že sme to vlastne aj my, kto potrebuje pomoc, pretože kvôli našim hriechom by sa mohol aj náš Pán Ježiš dívať na nás podobne súcitne, ako sa my často dívame práve na tých najväčších a najbiednejších hriešnikov. Pán Ježiš sa za nás neobetoval zo súcitu, ale z lásky, takže súcit naozaj nestačí. Keď si túto skutočnosť plne uvedomíme, určite to zmení aj náš pohľad na našich biednych a možno viac hriešnych blízkych, ktorí nezískali toľko talentov ako my. Hriech je rakovinou duše, niekto touto duchovnou rakovinou trpí viac, iný menej, pomoc však potrebujeme všetci.

Svätému Vincentovi de Paul nebola cudzia žiadna bieda. Vo všetkom ho viedla Kristova láska. Napriek ustavičnému telesnému a duševnému vypätiu sa Vincent de Paul dožil na tú dobu pomerne vysokého veku, 79 rokov. Zomrel 27. septembra 1660. Vtedy už jeho duchovní synovia a dcéry pracovali vo všetkých častiach Francúzska a taktiež v mnohých iných krajinách. Pápež Benedikt XIII. vyhlásil roku 1729 Vincenta de Paul za blahoslaveného a pápež Klement XII., o osem rokov neskôr, za svätého. Napokon na žiadosť mnohých biskupov pápež Lev XIII. vyhlásil roku 1885 sv. Vincenta za patróna všetkých charitatívnych diel a spolkov.

Cirkev vo Francúzsku si ctí sv. Vincenta ako „svätca charitatívnej lásky“, „Otca chudobných“ a jeho telesné ostatky sú od roku 1830 vystavené a uctievané v Paríži, na ul. Sevres, v kaplnke kňazov Misijskej spoločnosti.

A čo dodať na záver? Azda len slová svätého Vincenta de Paul, adresované jeho duchovným deťom: *„Uvidíte, že láska je ťažšie bremeno, ťažšie než hrniec polievky alebo košík chleba. Zachovajte si láskavosť a úsmev, nestačí dávať polievku a chlieb, to dokážu aj bohatí. Ale vy ste služobníci chudobných a hriešnych. Oni sú vašími pánmi a ako čoskoro na vlastnej koži spoznáte, sú to veľmi citliví a nároční páni. Vy ich budete milovať, pretože len kvôli vašej láske vám odpustia, že im dávate chlieb.“*

Branislav Krasnovský

JEZULIATKO MAJSTRA BARTOLLIHO

Nad cestou, práve tam, kde sa spájajú dve rieky, stojí neveľký okrúhly vršok. Podľa šedivobieleho vápenca, ktorý vykukuje z miest, ktoré nie sú zastavané domami, dostal meno a mestečko tiež sa podľa neho volá: **M o n t e b i a n c o**. Na samom vrchu stojí románsky kostolík a po svahu so strmými a kľukatými dláždenými uličkami jeden k druhému tesne priliepagajú sa domčeky. Nízke i jednoposchodové. Keď sa človek pozerá zdola od rieky, má dojem, že stojí pred obrím klobúkom, dookola obitým všelijakými väčšími i menšími čačkami.

Foto: wikipedia.org/ Pasquale Paolo Cardo

To sú domy na ňom. A tie dve lipy na samom vrchu za domom pri kostole sú ako dve chvojky boriny, zastrčené za širokou stuhou hradiieb, ktoré obozretne obchádzajú celé mestečko. Nedalo sa vedieť, ako sa lipy sem dostali, do toho kraja, kde len olivy vonajú, kde taštičky fíg hanblivo sa ukrývajú pod veľkými dlanitými listami, a kde celý kraj svieti tisícami a tisícami citrónových a pomarančových slnk.

Možno otec majstra Bartolliho ich ta zasadil do záhrady za dom. Možno

len pre seba, keď pomýšľal na to, že raz vykřeše z ich dreva Betlehem pre montebianský chrám. Ale nedostal sa až tak ďaleko. Daroval chrámu len sochu sv. Antona, ako káže rybám na brehu morskom a Otca Františka v jaskyni, ako prijíma na seba rany Ukrižovaného. A skôr, než by bol mohol ponoriť svoje dlátka do dreva, aby vykresal ovečky s pastiermi, Jezuliatko so Svätou Pannou a Jozefom, s dvoma stovkami iných spoluobčanov, skosil ho mor.

Nožíky a dlátka ostali v dielni ako bez života. Nemal ich kto chytiť do ruky, nemal kto nimi narábať. Malý Bartollino bol ešte veľmi malý na to. Ten ešte len z hliny zliepal psícatá, čo sa mu rozpadávali, keď hlina vyschla a lacným nožíkom usiloval sa napodobniť ryby, ktoré vyrezal jeho otec pri nohách sv. Antona. A darilo sa mu to. Bolo už zjavné, že syn bude pokračovať v šľapajách svojho otca.

S pribúdajúcimi rokmi vždy na viac sa odvážil. Už mu nestačilo, že napodobňoval otcove ryby; vystrúhal

čajku s rozťahnutými krídlami, rytiera, ako sa rozháňa hodiť oštep. Ovládal už všetky otcove nástroje a mŕtve drevo pod jeho rukou menilo sa akoby zázrakom na živé tvory a osoby. Keď vyhotovil z dreva zakrpatenej olivy mocného pána mesta, Barbarieru, na koni v plnom brnení, ľudia začali mu hovoriť: maestro Bartolli.

Keď svoje dielo doniesol mocnému pánovi mesta, tento mu povedal:

– Maestro Bartolli, tvoj otec sľúbil pre náš chrám Betlehem. Smrť ho od nás vzala prv, než mohol sa do diela pustiť. Teraz vidím, že Pán nezabudol na nás a chce nám dožičiť to, čo majú už všetky okolité mestá. Teba vyvolil, aby si pokračoval tam, kde tvoj otec prestal. Myslím, že nás nesklameš a z milosti Božej dáš nám Betlehem, ktorý bude ku cti Pánovej a na slávu Tvoju a nášho mesta.

– Si, signore – áno, pane, myslím na to. Ak Pán Boh dovolí, na najbližšie Vianoce Jaskyňa Narodenia nebude už prázdna.

*

Slnko stálo akoby stále nad hlavou. Letnú úrodu pomarančov, citrónov a fíg zobrali. Stromy opusteno a bez okrás potriasali konármi a listami. Niektoré začínali už znova kvitnúť, aby v januári priniesli druhú úrodu. Maestro Bartolli chodil po záhrade zamyslený.

– Áno, sv. Jozef sa bude podobať strýcovi Antoniov, Svätá Pani sestre Angeline. A Jezuliatko...? Tomu nevedel nájsť podobu, hoci poprechodil už celé mestečko a poprezeral všetky pekné deti. Už mal všetky tváre, všetky postavy v mysli. Bolo treba len vziať drevo a nástroje, aby toto pod

ľudskými rukami, ktorým Pán požehnal, premenilo sa na dielo zázračné vo svojej podobe.

Pred večerom došli ľudia so sekerami a obe lípy, tie dve chvojky za klobúkom mesta v dvoch tiahlych zastonaniach klesli na zem. Potom kmene a hrubšie konáre ležali tam v záhrade. Na slnku i v daždi. Na rannej rose i vo vetre, ktorý prečesával montebianské uličky.

Bartolli aj vtedy, keď prišli vetristé a hmlisté dni, chodil po záhrade. Zavesil si na plecيا pelerínu, pravý koniec prehodil cez ľavé plece ako rímski patricijovia svoje tógy a premýšľal a formoval všetky postavy a všetky zvieratká, ktoré budú v jeho Betleheme.

Potom vzal nôž a ostatné nástroje a akoby len na prábu vyrezal ovečku s kučeravou vlnou a s pootvoreným pyskom, skloneným k tráve. Potom druhú ovečku s krkom natiiahnutým smerom k betlehemskej hviezde.

Potom pastiera s hručkou syra a ešte iných pastierov s ich darmi a pastierskymi palicami. Každá tvár sa podobala na niekoho z mestečka. Aj traja králi. A z nich Gašpar, kľačiaci na oboch kolienách a obetujúci zlato, dostal peknú tvár pána mesta, Barbaneru.

Drvo zo záhrady sa strácalo tak, ako v dielni pribúdalo figúr. Nakoniec ostali len dva hrubšie kusy: na jasličky a na Jezuliatko. Tie vzal už tiež dnu do dielne. Boli to najlepšie kusy z obidvoch stromov. Jasličky vykresal a už mal všetko: pastierov i mudrcov, Svätú Panu i Jozefa, ovečky i jasle, nadutého vola i pokorného oslíka. Chýbalo už len Jezuliatko. Tým vlastne

chýbalo všetko. Celý Betlehem. Tie ostatné figúry a zvieratká bez neho nič neznamenali.

V kostole, v Jaskyni Narodenia bolo už všetko. Po stranách palmy a olivy, hore betlehemska hviezda a anjeli. I jasle vystlané mäkkým machom, ale prázdne. Maestro Bartolli chodil nespokojný po mestečku, ani nejedol, ani nespal.

V dielni sa mu po celé noci svietilo; brával do rúk neforemný kus dreva a stále ho odkladal nenačatý. Nesmierne mnoho detských podob núnalo sa mu do mysle, po nociach ich celé procesie prechádzali popred jeho duševné oči, ale všetko odchádzalo bez toho, aby sa zastavilo pred ním. Ani jednu tvár, ani jednu podobu nepovažoval za súcu, aby ju mohlo mať jeho Jezuliatko.

Raz ráno, na smrť unavený, zaspal v dielni nad stolom. Vonku sa už zo-

búdzalo nové ráno, ale pri ňom horel kahanček blikotavým svetlom. Zdalo sa mu, že vidí Nebeské Dieťa, ako nahaťahuje rúčky k nemu, ako ho on berie do náručia a obzerá si jeho tváričku.

– Tu som. Tu máš, čo hľadáš! – povedalo, ale prv, než by si bol majster Bartolli vstúpil do pamäti jeho tvár, počul srdcervúci výkrik a zobudil sa. Nevedel si uvedomiť, čo sa robí, odkiaľ ten výkrik prišiel. O chvíľu sa už rozzvonil zvon do jednej strany a znova zaznel ten prenikavý výkrik:

– Pomoc, horí...

Hodil si pelerínu na plecيا a vybehol von. Z uličky za kostolom lietal iskry k nebu, valil sa hustý dym, ihneď na to vyšľahli s praskotom ružovožlté jazyky plameňov nad strechu. Okolo stáli ľudia a zdesene sa prizerali na to strašné divadlo.

Odrazu pribehla akási žena, trhala si vlasy a kričala:

– Pre Kristove rany! môj Maurizio! Tam... tam hore ... v detskej izbe...

Bol to ten trojročný chorý chlapec, čo od narodenia ešte nevstal z kolísky. Oheň praskal a vylizoval okná a dvere. Strecha bola už tiež celá v plameňoch a ohorené trámy prehýbali sa do izby. Matka sa rozbehla k horiacemu domu, ale niekoľko, párov rúk ju strhlo naspäť. Vydala zo seba neľudský vzlyk, ešte raz zašeptala Maurizioovo meno a zamdlela.

Celý dom blčal už ako smolná fakľa.

Odrazu majster Bartolli prehodil si plášť cez tvár a hlavu, rozkopol dvere a veniec plameňov ho zakryl. Zástupom prešiel bolestný ston. Všetci primreli na svojich miestach.

Bartolli pridusený dymom skočil do izby. Všetko dookola blčalo plamennými prúdmi a na detskej postielke ležal Maurizio usmiaty a nahaťhoval rúčky za tancujúcimi plameňmi. Bartolli od prekvapenia sa skoro pohnúť nevedel: to bola tvár, ktorú on hľadal; krásna, usmiata z toho divadla, ale bolestná zároveň zo svojho trojročného utrpenia.

– To bude moje Jezuliatko!

Skočil k posteli, vzal chlapčeka, prikryl ho pelerínou a skočil ku dverám. Ale vtom ozval sa tupý praskot, celá izba sa naplnila iskrami a dymom a v tej chvíli zacítil prudkú bolesť na tvári. Padol na kolená. Jediná jeho myšlienka bola: skryť dobre dieťa, aby mu plamene neuškodili.

Keď sa prebral, nevedel, kde je, len sa mu zdalo, že je noc. Tvár ho uk-

Foto: wikipedia.org/ Yelkroyade

rutne pálila. Podvihol ruku, ale ktosi mu ju stlačil jemne na posteľ.

– Buď spokojný, maestro Bartolli.

Bolo ticho, len niekoľko šepkajúcich hlasov bolo počuť. Ale nič z toho nerozumel.

– Je už noc? Tak dlho som bol bez seba? – opýtal sa.

– Áno, noc, – povedal zas ten istý hlas.

– A kedy bude ráno? – pýtal sa znova.

Nikto mu neodpovedal. Majster Bartolli zmeravel. Znova zodvihol ruku, aby si ňou prešiel po tvári, ale znova mu ju ktosi z polovice cesty vrátil na posteľ. Teraz znova pocítil pálčivú bolesť v očiach.

– Svätá Panna, ja som slepý..., zastonal vysušeným hlasom.

– Buď pokojný, maestro, ešte nič nie je stratené.

Ale majster Bartolli vedel, že je to len klamlivá útecha. Opýtal sa ešte:

– A Maurizio?

– Žije. Len niekoľko vlásokov na hlave má spálených. Iné však nič. Matka Antónia ti ďakuje.

Slnko zapadalo, obloha bola zaliata purpúrom a okná sa zažihali akoby tečutým zlatom. Len Bartolli o tom nevedel. Jeho slnko zapadlo včera na svitaní.

*

Dlho ležal Bartolli. Nevedel, ako plynie čas, ako sa striedajú dni a noci. Ale keď vstal, prvé, čo bolo, vyhľadal v dielni ostatok lipového kmeňa, sadol si k stolu a vzal nôž do ruky. Maurizioovu tvár mal jasne pred sebou. Mal ju vštepenú v mysli ako na obraze. Ohmatal drevo a zarezal. Zas ohmatal a zas zarezal. Pred večerom bolo vidieť už neforemné, nahrubo ostrúhané tielko s vystretými rukami. A hlava okrúhla, ešte bez očí, nosa a úst. Na druhý deň malo byť Narodenie Pána.

– Jezuliatko musí byť! – povedal si Bartolli.

Teraz už nezažínal kahanček v noci. Bolo mu to jedno, či horí pri ňom, alebo či strúha celkom potme. Predpoľudním bolo už pekne rozoznať buclaté nožičky a rúčky vystreté, akoby chceli objasť mamu okolo krku. Len tvár bola ešte prázdna.

Pri nej pokračoval veľmi pozorne. Po každom reze ohmatával ju dlho, zas pozorne zarezal, zas ju ohmatával, a tak to trvalo až dotiaľ, kým sa nezozval zvon na utiereň.

Vtedy odložil nožik a dlho ohmatával Jezuliatko. Bol celkom spokojný. Prehodil cez seba pelerínu a pod ňu skryl Jezuliatko. Palicou v ruke po-

klepkávajúc po dlážke, prišiel ku kostolu. Ten bol celkom plný. A pri Jaskyni Narodenia tiskali sa ľudia. Len jasličky boli prázdne. Ale keď vkročil majster Bartolli, ľudia sa mu rozostúpili. Prišiel k jasličkám, vybral svoje Jezuliatko spod pláštá a položil ho na mäkkušký mach.

– Áách...! – vydral sa odrazu zo všetkých hrdiel vzdych prekvapenia: v jasličkách ležalo Jezuliatko s vystretými rúčkami, ako by sa ponúkalo všetkým okolostojacim. Tvár malo sladko usmiatu, ale bolestnú zároveň. Každý čakal, že sa každú chvíľu môže pohnúť, zasmiať alebo zaplakať. Maestro Bartolli kľačal pri jasličkách a k nemu si kľakla matka Antónia s Mauriziom

na rukách. V tej chvíli nikto z ľudí by nebol vedel povedať, ktorý z tých dvoch je z mäsa a kostí, a ktorý je len drevenou soškou.

Maurizovi žiarili očka a túžobne vystrel rúčky k Jezuliatku. A Majster Bartolli kľačal pred jasličkami a tiež sa pozeral na svoje Jezuliatko prázdnyimi jamkami po očiach. A videl ho možno lepšie ako všetci okolostojaci.

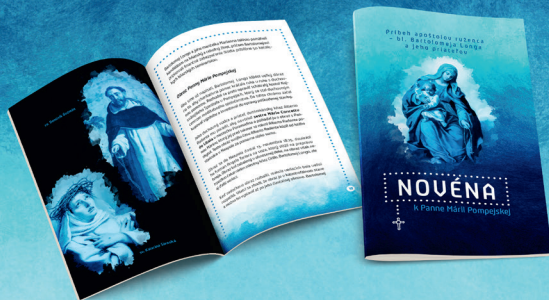
Ján Motulko

Článok vyšiel pôvodne v časopise Pútnik cyrilometodejský 17-18/1946, do el. podoby bol spracovaný Dominikánskou knižnicou, pre zverejnenie na stránkach Spojenectva s Máriou bol čiastočne upravený redakciou Spojenectva s Máriou.

POMPEJSKÁ NOVÉNA!

*Modlili ste sa už Pompejskú novénu?
Pošlite nám svoje svedectvo!*
Na email: nadacia@slovakiachristiana.sk

OBJEDNAŤ
(+421) 02 / 222 000 63
(po - pia 8.30-16.00 hod.)

POSLUŠNOSŤ ROZUMU A VÔLE PRED BOHOM

Zúst Božského Spasiteľa, ktorý je naša „cesta, pravda a život“, počúvame slová: „*K čomu prirovnáme Božie kráľovstvo alebo akým podobenstvom ho znázorníme? Je ako horčičné zrnko.*“

Sv. Ambróz nám podáva krásne vysvetlenie týchto slov, keď píše: „*Aj na inom mieste som čítal o horčičnom zrne, keď ho Pán prirovnal k viere v slovách: „Ak by ste mali vieru ako horčičné zrnko, povedali by ste tejto hore zdvihni sa a hod' sa do mora“ (Mt 17,20). Nie je to malá viera, ktorá môže hory prenášať, lež určite silná. Pán, ktorý vie, že apoštoli budú musieť bojovať s veľkým duchovným zlom, nežiada od nich malú vieru. Chceš vedieť, akú veľkú vieru nám je treba? Čítaj u apoštola: „Keby som mal takú veľkú vieru, žeby som vrchy prenášal“ (1Kor 13,2). Ak je nebeské kráľovstvo ako horčičné zrnko a taká je aj viera, potom viera je nebeským kráľovstvom a nebeské kráľovstvo vierou. Preto ten, kto má vieru, má nebeské kráľovstvo“ (Výklad evanjelia sv. Lukáša 7). Pán hovorí teda o nadprirodzenej viere. Táto má dva aspekty. Na jednej strane je to nadprirodzený dar Boha, vliata čnosť, ktorú nám udeľuje Boh sám vo svätom krste a na strane druhej je to osobná odpoveď na zjavenie. Boh človeka vedie k tomu, aby v neho veril nielen akoby „zvonka“ uloženou autoritou božskej náuky, ktorú potvrdzujú zázraky, lež zvlášť vnútorným inštinktom, ktorým ho Boh pozýva veriť. Inštinktom sa myslí príťažlivosť a osvietenie. Boh je príťažlivý pre*

dušu človeka, ktorú osvecuje zvnútra a vedie ju k tomu, aby verila v pravdy, ktoré On zjavuje. Božské pravdy však nie sú bezprostredne dostupné nášmu poznaniu, nemôžeme ich vyskúmať, nie sú pre nás evidentné. My ich prijímame kvôli autorite Boha, pretože Boh nás neklame a sám nemôže byť oklamáný. Sv. Tomáš Akvinský hovorí, že veriť znamená „*vôľou súhlasiť s vecami viery, nie z nevyhnutnosti rozumu, pretože tieto veci rozum presahujú*“. Pán Boh svojou milosťou pohne našu vôľu, aby chcela v neho veriť a naša vôľa obráti záujem nášho rozumu na Božie zjavenie. Preto zjaveným pravdám náš rozum na prvý pohľad hneď nerozumie. Musí mať pred nimi pokoru a prijať ich vysvetlenie vo viere. Kto je pyšný, ten odmieta veriť, odmieta pokoru rozumu. Myslí si, že netreba vieru, pretože všetko vysvetlí vedecké poznanie a technika. Ľudský rozum však nie je normou pravdy. Ľudský rozum pravdu objavuje a nachádza. Nevytvára ju. Úkon viery je úplnou poslušnosťou rozumu a vôle Bohu, ktorý sa zjavuje. Poslušnosť viery však nebúra slobodu človeka, naopak, je najplnším vyjadrením slobody. Sloboda nachádza svoj najplnší význam vtedy, keď sa dáva do služby Pravde, ktorá zachraňuje od bludu, keď hľadá Božiu nekonečnú lásku, ktorá nás robí slobodnými od všetkých

foriem otroctva. Najmä toho najhoršieho, ktorým je ťažký hriech. Boh nám odhaľuje konkrétne pravdy o sebe, aby sme ho poznali, poznali jeho dielo a jeho zámyery. Tieto pravdy sú nemenné, pretože ich zjavuje nemenný Boh a sú jasne vyjadrené v nemenných dogmách katolíckej viery. Katolík ich má poznávať a prijímať. Pretože neverí to, čo sa mu páči, lež to, čo zjavuje Boh v Písme a Tradícii a čo katolícka Cirkev ako zjavené predkladá, aby veril. Naša osobná viera sa sýti práve z dogmi viery a ony ju formujú. Kto dobre nepozná dogmy viery, síce verí, no toho viera nemusí byť katolícka. Pretože viera nespočíva v subjektívnom prežívaní, názoroch či pocitoch. To, čo je podstatné, nie sú naše súkromné názory, starostlivosť o naše osobné dobro. Tu ide o zjavenú pravdu, ktorej sa my podriaďujeme, zjavenú morálku, ktorú my aplikujeme na neustále meniace sa okolnosti nášho života, a ktorá nás vedie ku skutočnému nadprirodzenému životu. Dnes je veľkým zlom pocitová viera, túžba mať vieru ako úľavu od ťažkého života či nejakú psychotronickú drogu, ktorá mi aspoň na chvíľu pomôže vymaniť sa z tohto sveta. Mnohí ľudia skrze vieru nestúpajú k svätosti, lež sa topia v sebalútosti, nezaujíma ich získanie nadprirodzenej milosti, chcú len poľutovanie a pochopenie. Často sa nachádzajú v závažných hriechoch, no ak sa pripomínajú, hneď ľudia utekajú a sťažujú sa na moralizovanie. Pretože ich nevedie túžba za Kristom. Vieru chápú ako pomoc k šťastnému životu na zemi. Nemajú záujem na sebe pracovať. Hľadajú zážitok, neustálu akciu plnú pocitového uspokojenia a ak ho nemajú, odchá-

dzajú, sú sklamaní. Vôbec ich netrápi, že nepoznajú pravdy viery o Najsvätejšej Trojici, o Vtelení, o vykúpení, o sviatostiach, o milosti a jej pôsobení. Dnes to je bohužiaľ väčšina katolíkov. Nepoznajú svoju vieru, chcú sa v kostole cítiť dobre. To však nie je prvotný účel katolíckej viery a sviatostí. Zmyslom je stať sa svätými. A to si vyžaduje námahu. Pán Ježiš hovorí: „*Božie kráľovstvo trpí násilie a len násilníci sa ho zmocňujú*“ (Mt 11,12). Či na inom mieste hovorí: „*Kto chce ísť za mnou, nech zaprie sám seba, vezme každý deň svoj kríž a nech ma nasleduje*“ (Lk 9,23).

Drahí bratia a sestry, dnes žijeme v epoche, kedy sa viera v Pána Boha a jeho zjavené pravdy stali, popri starostiach o seba a svoj pozemský život, len akýmsi doplnkom. Nás však dnes Kristus zvolal na sv. omšu, aby posilnil našu vieru, ktorá bude centrom našich životov. Vyprosujeme si dnes od Pána čnosť vytrvalosti a vernosti katolíckej viere. Neznamená to praktizovanie viery len jeden deň či mesiac, lež celý život. Prosme si od Krista oživenie ducha viery, aby sme verili v nášho Pána Ježiša Krista, aby v našom srdci i duši kraľoval len On a nikto iný. Len jemu náleží jediná česť a poklona, jedine jeho katolícke náboženstvo je spasiteľné, len sv. omša je najdokonalejšou bohooctou. Neďivme sa, že všetci tí, ktorí naozaj žili z viery, boli prenasledovaní, vysmievaní. Nech nás to neodradí.

Panna Mária, matka Cirkvi a všetkých kresťanov, vypros nám milosť pevnej a živej viery. Sv. Jozef, jej prečistý ženich, oroduj za nás. AMEN

NAČO BOH STVORIL SVET A PREDOVŠETKÝM ČLOVEKA?

Pán Boh nič nerobí zbytočne, a ani svet nestvoril zbytočne. Stvoril ho na svoju česť a slávu. Svet podľa vôle božej má robiť Pánu Bohu česť tak, ako umelecké dielo robí česť svojmu majstrovi. Aj Písmo sväté hovorí: „*Všetko pre seba samého učinil Pán.*“ (Prísľ 16,4)

Vo svete sú dvojaké tvory: nerozumné a rozumné. Nerozumné tvory majú robiť Bohu česť nevedomky svojím poriadkom, svojou zákonitosťou, svojou plánovitosťou a svojím obdivuhodným súladom. Rozumné tvory majú Boha oslavovať vedome a dobrovoľne; majú (svojím rozumom z prírody a –, keďže Boh dal ľuďom aj zjavenie – aj vierou zo zjavenia božieho) Boha poznať, majú ho ako svojho starostlivého Otca milovať a majú Bohu slúžiť, tzn. majú plniť jeho vôľu (známu rozumu z prírody a viere zo zjavenia božieho).

Ako odmenu za túto službu určil im večné blahoslavenstvo v nebi. Boh nepotrebuje oslavu svojich rozumných tvorov, tzn. ľudí, a nie je na ňu odkázaný. Takúto oslavu potrebujú sami ľudia, veď osov z nej majú vlastne oni (oni budú za ňu odmenení večnou blaženosťou).

Katolícka vierouka

O BOŽEJ NEKONEČNEJ SPRAVODLIVOSTI A MILOSRDENSTVE

Na vlastnosti Božej moci a vôle pýtame sa konečne ešte aj slovami: Ako zachádza Boh s dobrými a ako so zlými? Či Boh odpúšťa kajúcemu sa hriešnikovi?

a) Boh dobrých odmeňuje a zlých trestá: Boh je spravodlivý. Boh ani jeden dobrý skutok nenechá bez odmeny a ani jeden hriech bez trestu. To vieme zo slov Pána Ježiša: „*Syn človeka odplatí každému podľa jeho skutkov*“ (Mt 16,27). Dobrých odmeňuje Boh čiastočne už aj na zemi (napr. poskytovaním zdravia, blahobytu, milosti a pokoja), ale úplne až po smrti v nebi. Zlých trestá Boh čiastočne tiež už aj na zemi (chorobami, biedou, nehodami), ale úplne až po smrti v očistci a v pekle. Boh obyčajne netrestá hriešnika hneď. Niekedy čaká veľmi dlho na jeho poľepšenie a obrátenie.

b) Boh kajúcemu sa hriešnikovi láskavo odpúšťa: Boh je nekonečne milosrdný. Milosrdenosť Boha zobrazil Pán Ježiš v krásnom svojom podobenstve o márnratnom synovi (Lk 15,11). Skutkom ju však najkrajšie prejavil na kríži (Lk 23,34 a 43). Zo zjavenia Božieho poznávame, že Boh má všetky dokonalosti v najvyššej, tzn. nekonečnej miere. Boh je teda bytosť nekonečne dokonalá. Pán Ježiš preto

aj nás dôrazne napomína: „*Buďte dokonalí, ako i váš Otec nebeský je dokonalý*“ (Mt 5,48) a sám nám dal najvznešenejší príklad dokonalosti.

Katolícka vierouka

DVA KRISTOVE PRÍCHODY

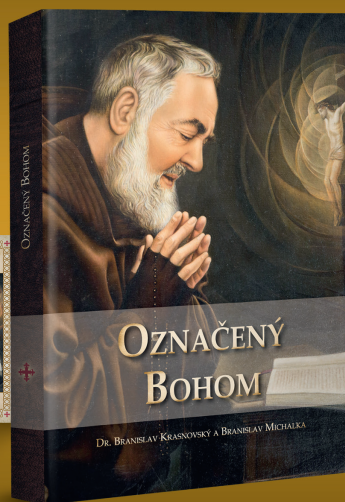
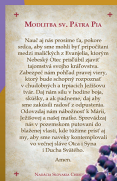
Proroci predpovedali dva Kristove príchody. Prvý sa už uskutočnil, keď Kristus prišiel medzi ľudí a nikto si ho nevážil a keď trpel na Kríži. Pri druhom príchode z Neba na svoju slávu a so svojim anjelským vojskom vzkriesi telá všetkých ľudí, ktorí na Zemi žili, telo dobrých oblečie do nesmrteľnosti, telá nespravodlivých pošle so zlými anjelmi do večného ohňa, aby tam cítili večné muky.

sv. Justín – Prvá apológia

PÁTER PIO | www.paterpio.sk OZNAČENÝ BOHOM

Podporte šírenie
úcty k sv. pátrovi Piovi

**Nová kniha
+
darček**
(fiakami voňavý ruženec)

SV. PÁTER PIO ORODUJ ZA SLOVENSKO!

MÁRIA JE TIEŽ MOJA MATKA

Milujete Božiu Matku? Šírte Jej poslanstvo! Príďte sa ešte dnes do našej duchovnej rodiny. Veľkou výsadou účasti na Fatimskom apoštoláte je duchovná pomoc pre desaťtisíce katolíkov na Slovensku. Vďaka mesačným príspevkom Apoštolov, ako aj vďaka Vašej podpore, budú môcť naši krajanovia spoznať Fatimské poslanstvo a odpovedať na výzvy Najsvätejšej Panny Márie.

ZÍSKATE NIELEN DUCHOVNÉ VÝHODY:

1. Každý mesiac využijete privilegium svätej omše, ktorá bude slúžená na Vaše úmysly a za Vašich najbližších.
2. Dostanete každodennú modlitebnú podporu rehoľných sestier, ktoré veľkodušne súhlasili spojiť prosby a úmysly Apoštolov Fatimy so svojimi modlitbami. Pre tento účel stačí, ak nám napíšete svoje úmysly na nami zaslaný formulár.
3. Dostanete *Diplom Apoštola Fatimy*, ako prejav uznania za Vašu účasť v tejto kampani.
4. Dostanete nálepky s vyobrazením Panny Márie Fatimskej, ktoré sú už posvätené kňazom.
5. Po troch mesiacoch svojho členstva dostanete farebnú podobizeň Panny Márie Fatimskej – tej, ktorá zázračným spôsobom plakala v New Orleanse v roku 1972. Táto podobizeň bola vytlačená vo forme plagátu, špeciálne pre členov Fatimského Apoštolátu tak, aby mohol byť zarámovaný.
6. Šesťkrát ročne bezplatne získate dvojmesačník „*Spojenectvo s Máriou*“ s aktuálnymi informáciami o kampaniach a iniciatívach Nadácie Slovakia Christiana a tiež s materiálmi pre morálnu a náboženskú formáciu.
7. Po šiestich mesiacoch účasti v tomto apoštoláte dostanete posvätenú sošku Panny Márie Fatimskej.
8. Po jedenástich mesiacoch účasti v tomto apoštoláte dostanete odznak Apoštola Fatimy.
9. Po roku trvania Vášho členstva sa zapojíte do zberovania o niekoľkodňový pútnický zájazd do Fatimy.

Vážený pán Martin,
 srdečne Vás pozdravujem. Ďakujem našej nebeskej mamke za to, že môžem byť členkou nadácie, a že môžem prispieť aj s takým malým príspevkom. Viem, že Ne-poškvrnené srdce Panny Márie zvíťazí! Preto je matkou všetkých národov a preto sa k nej utiekame v modlitbách a prosíme o pomoc v našich ťažkých chvíľach, ale aj v radoostiach. Ďakujem aj Vám, že sa staráte a oslovujete nás všetkých, čo prispievame k spoločnému dielu Fatimského Apoštolátu.

Alexandra z Humenného

Za nadáciu sa modlím, lebo viem, že ste na mojej strane. Ja cítim z tých Vašich listov a zo všetkého, čo mi posielate to, čo vy. Stotožňujem sa s tým obsahom a veľa sa za naše spoločné dielo modlím. A chcem sa s vami podeliť ešte o moju radosť jednu. Ja som vyšla som bez problémov na horu Butkov, 85-ročná žena. Ja som si chytila ten škapuliarik a povedala som si v duchu: „Panna Mária podaj mi ruku a vytiahni ma hore.“ Vôbec

som nebola ustatá, je to strašný kopec, strmý, hoci mi môj syn povedal, že budem mať svalovicu, nebolo mi absolútne nič. Vyplakala som sa pri tej soche, tak som cítila tú Pannu Máriu.

Helena z Rybníka

Ja sa modlím ruženec od 15-tich rokov svojho života každý deň, už 77 rokov. Keď mi mama umrela, otec mi odovzdal ruženec a odvtedy sa modlím každý večer celý ruženec. Mama mi zomrela na suchoty. Zomrel mi aj jeden syn. Nedá sa nič robiť, človek musí všetko vydržať. Ale to ma nikto nepresvedčil, aby som sa nemodlil. Teraz mám už takmer 92 rokov a 20 vnúčat. A ďakujem Bohu za všetko.

Michal z Lužaniek

Ja sa každý deň za Vašu nadáciu modlím, pretože som na dôchodku a nemáme veľmi peniaze nazvyš,

no keď mám, tak pošlem, ale určite každý deň na vás myslím, nech Vás pán Boh požehná a denno-denne celý posvätný ruženec na obed obetujeme za Vás, aby ste Vy i za nás šírili to posolstvo, lebo my sme už starí a nechodíme nikam.

Viera z Košickej Belej

Ďakujeme za modlitby k Archanjelovi Michalovi, ktoré ste nám poslali, každý večer sa ich aj mamka, aj ja v rodine modlíme a pozorujeme, že je to celkom inakšie. To sú nádherné modlitby, veľmi radi sa ich modlíme, nádherná knižka.

Zuzana z Liskovej

Pochválen buď Pán Ježiš Kristus,
veľmi sa modlím za Vašu nadáciu, časopis Spojenectvo s Máriou sa mi veľmi páči, mám odložené všetky čísla. Trápi ma, čo sa vo svete deje a dúfam, že už nebudú opäť kostoly kvôli pandémie zatvorené, lebo to bola pre nás všetkých veľká bieda. Ďakujem za Pompejskú novínu, je to veľmi poučná knižka a budeme sa ju v kostole modliť. Modlím sa za Vás a prajem Vám veľa Božieho požehnania.

Zuzana, Žilina

Drahí priatelia,

chcel by som si objednať dve knihy od profesora Oka o Levandulovej mafii. Som inžinier, už na dôchodku, knihu mi ukázal jeden bývalý kolega, ktorý knihu veľmi chválil. Je to katastrofa v akej dobe žijeme a ako sa nám cez masmédiá nanucujú zvrátené pseudohodnoty a uráža sa Pán Boh a katolícka Cirkev. Musíme sa viac modliť Ruženec, pretože to je veľmi silná zbraň v boji proti diablovi a jeho prisluhovačom.

Stanislav, Banská Bystrica

Redakčne krátené, celá mená autorov sú známe redakcii.

ADRESA REDAKCIE:
ul. Palackého 4
811 02 Bratislava
tel.: 02 / 222 000 63

E-MAIL

redakcia@spojenectvosmariou.sk

FACEBOOK

<https://www.facebook.com/slovakia-christiana>

Počet potratov v Írsku, po prijatí nového zákona, prudko stúpol

Keď v roku 2018 prebehlo pre Írsko osudné referendum, v ktorom si táto bývalá katolícka krajina, pomocou katolíckych hlasov odhlasovala širokú legalizáciu umelých potratov, tak obhajcovia tejto legislatívy tvrdili, že potraty budú ojedinelé. Ich deklaroványm cieľom bolo, aby ženy nemuseli chodiť za službou zabitia svojho dieťaťa do Británie. Takýchto žien bolo v roku 2018 podľa štatistík 2879. Podľa tvrdení obhajcov by teda malo toto číslo aspoň stagnovať. Avšak už v roku 2019 stúpol počet umelých potratov vykonaných v Írsku na 6666, čo je podľa organizácie *Life Institute* viac ako dvojnásobok počtu potratov vykonaných na ženách, ktoré v roku 2018 cestovali do Británie.

V priebehu dvoch rokov od schválenia zákona bolo v Írsku potratených 13 243 detí. Bilbordy, ktoré v írskych uliciach nainštalovali organizácie *Life Institute* a *Iona Institute*, v rámci kampane *Rethink Abortion*, uvádzajú že tento počet je vyšší ako počet obyvateľov niektorých írskych miest, ako napríklad Santry, Arklow, Crumlin či Shannon.

Predstavitel' *Life Institute* Niamh Uí Bhriain uviedol:

„Uzákonením sa potraty určite stali častejšie. Napriek uzamknutiu v roku 2020 sa uskutočnilo ďalších 6577 potratov, čo predstavuje hrozivý celkový počet 13 243 len za dva roky. Vláda však nenaznačila, žeby chcela podniknúť kroky na zníženie tohto počtu, alebo ponúknuť ženám lepšie možnosti.

Namiesto toho máme bojovníkov za potraty, požadujúcich zmeny, ktoré by ešte viac zvýšili počet potratených detí, ako je napríklad zrušenie trojdňovej lehoty na rozmyslenie.“ Na adresu týchto propagátorov ešte väčšej liberalizácie uviedol: *„Prečo chce niekto zrušiť opatrenie, ktoré pomáha znižovať počet potratov? Namiesto toho, by sa mala revízia zamerať na zavedenie zmien, ktoré môžu ženám pomôcť urobiť pozitívne rozhodnutia, alebo financovanie agentúr na podporu tehotenstva, poskytovanie lepšej podpory osamelým rodičom a podpora kultúry materstva.“*

Zdroj: Life Site News

Správca chrámu povolil natáčanie obscénneho videoklipu v španielskej katedrále

„Cieľom bolo exkluzívne podporiť dialóg so súčasnou kultúrou, zachovať vieru Cirkvi,“ vyjadril sa otec Juan Miguel Ferrer Grenesche, správca katedrály v Toledu po tom, čo bol v piatok zverejnený obscénny videoklip, nakrútený v miestnej katedrále z 13. storočia.

Polopornografické hudobné video nesie názov *Ateo* (Ateista) a zobrazuje rapera známeho pod umeleckým menom C. Tangana, ako v katedrále obscénne tancuje s takmer nahou argentínskou speváčkou Nataliou Pelusovou. Videoklip od piatka videlo na portáli Youtube už 2,2 milióna ľudí, pričom nahota ženy je vo videu „rozmazaná“. Nielen video je vulgárne, ale to isté sa dá povedať aj o texte, kde rapper „spieva“, že si chce „urobiť náboženstvo z tvojich vlasov, tvojich úst a tvojej tváre“ a posmešne „prosí“ Pannu Máriu, aby mu „odpustila“.

C. Tangana tiež vo videu symbolicky napodobňuje démona vyobrazeného na jednej z katedrálnych malieb, ako ťahá za vlasy obnaženú ženu. Táto stredoveká maľba sa tiež zobrazuje ako titulný obrázok rapperovho albumu.

Avšak ani tu zákerný výsmech z katolíkov nekončí, ba práve naopak. Vo videu sa zjavuje kňaz, ktorý sleduje (zrejme stále polonahú) Pelusovú, ako tancuje pri vstupe do katedrály. Prichádza k nej rapper a ich telá sa „stretnú“ priamo pred... sochou Ježiša Krista. Záverečná scéna vyobrazuje „umelcov“ ako spoločne pózujú fotografovi spolu s miništrantom (!), kým z reproduktorov zaznieva text: „*Bol som ateista, ale teraz verím, pretože zázrak, ako si ty, prišiel z neba.*“

Správca katedrály, otec Grenesche, ktorý bol svojho času dokonca vysokopostaveným klerikom vo vatikánskej Kongregácii pre Boží kult, video pred hnevom arcibiskupa a veriacich dokonca bránil slovami, že „*prezentuje príbeh konverzie skrze ľudskú lásku, aj keď používa provokatívny vizuálny jazyk.*“

Zdroj: Church Militant

USA: Satanisti bojujú za potraty v Texase

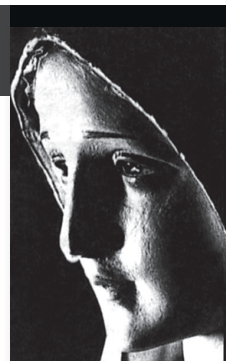
Organizácia *Satanov chrám* (TST), ktorú v roku 2019 uznal daňový úrad ako „náboženskú organizáciu“, existuje v USA od roku 2013. Po nedávnom prijatí protipotratových zákonov v Texase, sa aj *Satanov chrám* rozhodol priložiť svoje polienko na vatru pokroku a začal bojovať proti novej legislatíve. O tejto novej aktivite satanistov (tým sa myslia satanisti otvorení, nie tí skrytí), informoval univerzitný profesor

Joseph P. Laycock, zo Štátnej univerzity v Texase. Podľa týchto informácií má *Satanov chrám* sídlo v meste Salem (štát Massachusetts), ktoré vstúpilo do dejín USA v 17. storočí ako miesto vykonávania čarodejnických rituálov, neskôr zvečnených v známom salemskom procese s mladými adeptkami čarodejníctva. Organizácia má dvoch zakladateľov: Luciena Gravesa a Malcolma Jarryho. Svoju vieru označujú ako „*neteistické, agnostické náboženstvo určené na podporu skepsy, racionalizmu a nezávislosti.*“ Podľa neho je v ňom satan používaný – inšpirovaný popisom v diele anglického básnika Johna Milтона – *Stratený Raj* (1608 – 1674) – ako symbol vzbury proti autorite. TST má svoje pobočky aj v iných krajinách, vrátane Veľkej Británie, Austrálie a Kanady. Oficiálne organizácia udáva, že sa „*zdržuje viery v osobu satana,*“ čím potvrdzuje dojem agnostickej a skeptickej alternatívy, avšak každému kresťanovi by malo byť zrejmé, že diabol (padlý anjel) – reálne existujúca bytosť, si svojich nájde aj napriek takýmto zahmlievaniam.

Zdroj: KAI

Spracoval Branislav Michalka

Prosíme o modlitbu „Otče náš“ a „Zdravas, Mária...“ na úmysel odčinenia za každý pohoršujúci a urážlivý čin voči Pánovi Ježišovi a jeho Matke a tiež za prenasledovaných kresťanov.

TRENČIANSKA ZÁVADA

– najstaršia fatimská kaplnka na Slovensku

V Trenčiankej Závade sa nachádza najstaršia fatimská kaplnka na Slovensku. Kaplnku zasvätenú Panne Márii Fatimskej postavili v rokoch 1947 – 1949, 30 rokov po zjaveniach vo Fatime. Je vyjadrením vďaky občanov obcí zo širšieho okolia Panne Márii za ochranu počas II. svetovej vojny, kedy sa cez Považie prehnal front. Základný kameň

bol posvätený 18. mája 1947. Najväčšiu zásluhu na vystavaní kaplnky má vdp. kaplán Jozef Hanko – veľký ctiteľ Panny Márie Fatimskej, ktorý bol kaplánom v Nemšovej v rokoch 1946 – 1950. Kaplán Jozef Hanko bol aj hudobníkom, viedol v Nemšovej miestnu kapelu a chlapčenský spevácky zbor. Zložil aj pieseň *Fatimské zjavenie*, ktorá sa dodnes hrá v chráme v Trenčianskej Závade.

Cennou oporou kaplána Jozefa Hanka pri výstavbe Kaplnky Panny Márie Fatimskej bol aj dôstojný pán dekan Jozef Kianička, generál Jozef Martin Kristín, finančne väčším obnosom na výstavbu kaplnky prispeli obyvatelia Jozef Bútor, Štefan Gurín, Ondrej Korienek a ďalší.

14. augusta 1949 sa Božie dielo podarilo dokončiť. Na slávnosť Nanebovzátia Panny Márie (15. augusta) sa uskutočnila posviacka novej kaplnky, ktorú vy-

konal veľprepošt Mons. Rudolf Formánek, nitriansky kanonik. Žiaľ, výstavba kaplnky sa ukončila až v dobe po Víťaznom februári 1948 a komunistický režim vynaložil enormnú pozornosť, aby čo najviac obmedzil zbožnosť ľudí a potlačil spomienku na Fatimu a Pannu Máriu. Veža spomenutej kaplnky má dva zvony, menší sa volá Mária a po-

chádza zo starej zvonice, ktorá sa kedysi nachádzala v strede obce. Novší zvon sa volá Jozef a veriaci ho zakúpili v roku 1949 z financií, ktoré vyzbierali na stavbu kaplnky. Hlavný oltár kaplnky so sochou Panny Márie a troch detí – pastierikov z Fatimy zhotovil sochár a maliar Michal Papiernik

z Liborče, ktorý celú kaplnku aj vymaľoval. Ako modely pre postavy detí pán kaplán Hanko vybral deti z Liborče.

Sochu Panny Márie zhotovil sochár Michal Papiernik podľa fotografie z Fatimy, lavice a drevené časti oltára zhotovil stolár Jozef Patka z Liborče. Zásluhou pána kaplána Jozefa Hanka sa Trenčianska Závada stala pútnickým miestom, púť sa koná vždy v nedeľu po 13. máji a po 13. októbri.

